

тъй както, привечеръ на слънце, пъргавъ рой
мушици се вижгъ предъ пътника и той
замахне ли съ ръка — те повече налитагъ,
и като мрежа се предъ погледа му сплитатъ;
та и когато чакъ подъ сянка се закрий,
догадливия рой предъ него пакъ се вий
и дълго въ пътя го на мира не оставя . . .

И снираше се той замаянъ, и въ забрава
замахваше съ ръка, като предъ някой врагъ
невидимъ, а следъ мигъ позличаше се пакъ
по тека, на гърди замислено оборилъ
глава. И всичко що не беше догзорить
тамъ на събора, съ ядъ изблিকваше сега
въ умъгъ му. Морници по цялата снага
го сепваха. Но вмигъ го някаква умора
налегнеше, като насъне тежка мора, —
и струваше му се че сдaвeнъ някой гласъ
тамъ нейдеси зове за помощъ, глѣхне вчасъ
и пакъ извика: — той се вслуша да го схване,
като зашеметенъ средъ пътя тамъ застане,
и го напъне викъ за отзивъ, но замре
въ безсилни му гърди; — и погледъ впито взре
той татъкъ надалечъ унесено въ тъмата.
И не веднъжъ така, съ поджегнатъ ядъ въ душата,
възвива стѣпки той да иде пакъ назадъ . . .

Зора се сипваше, когато въ Каменградъ
той влезе, за юзда самъ волещъ морна коня.
Мъгли се сбираха далечъ на небосклона
и шапка облачна, обточена по край
со слънчова тѣсма, нахлупваше Бунай . . .